

Comunicarea sau notificarea actelor procedurale

Lista studiilor de caz¹

Prof. Dr. Stefan Huber, LL.M., University din Tübingen

Cuprins

A.	Întrebări	2
I.	Situația premisă	2
II.	Studiu de caz I	2
III.	Studiu de caz II	3
IV.	Studiu de caz III	3
V.	Studiu de caz IV	4
B.	Sugestii metodologice	4
I.	Idei generale și teme principale	4
II.	Grupuri de lucru și structura seminarului	5
III.	Material suplimentar	5
IV.	Evoluții recente	5
C.	Soluții	7
I.	Situația premisă	7
II.	Studiu de caz I	8
III.	Studiu de caz II	11
IV.	Studiul de caz III	14
V.	Studiu de caz IV	15
D.	Anexă	16
	Comunicarea actelor – Studii de caz	16
I.	Situația premisă	16
II.	Studiu de caz I	16
III.	Studiu de caz II	17
IV.	Studiu de caz III	18

---

¹ Elaborată în cadrul proiectului “Better applying European cross-border procedures: legal and language training for court staff in Europe”, Acord de grant nr: 806998. Traducerea în limba română a prezentului material a fost realizată de Școala Natională de Grefieri – Departamentul de relații internaționale. Pentru extrasele din hotărâri CJUE sau din legislația Uniunii Europene s-au folosit în general traducerea oficiale existente pe website-urile e-justice.europa.eu și curia.europa.eu.

Notificarea sau comunicarea actelor

V. Studiu de caz IV	18
D. Anexă: Speță ce urmează a fi distribuită la seminar.....	16

Co-funded by the Justice Programme 2014-2020 of the European Union.

A. Întrebări

I. Situația premisă

O instanță germană trebuie să comunice un înscris către trei persoane: A, care trăiește în Irlanda, B, care domiciliază în Danemarca și C, care trăiește în Polonia.

Întrebare: Există vreun instrument internațional care poate fi folosit în această situație?

II. Studiu de caz I

O instanță din Statul Membru 1 trebuie să comunice un înscris pârâtului, care trăiește în Statul Membru 2. La debutul procesului, cererea introductivă a fost în mod legal comunicată pârâtului, iar instanța i-a pus în vedere acestuia să-și aleagă un reprezentant cu sediul sau domiciliul în Statul Membru 1, împuternicit să primească actele procedurale în numele pârâtului. Pârâtul nu a dat curs acestei obligații. În consecință, instanța intenționează să pună în aplicare prevederile legii procesuale interne, care îi permit să se abțină de la orice comunicare efectivă a înscrisurilor dacă pârâtul aflat în străinătate nu a indicat adresa unui reprezentant în statul în care se desfășoară litigiul. Potrivit acestei reguli de procedură, instanța va putea considera procedura de comunicare ca legal îndeplinită prin simpla depunere a înscrisurilor la dosarul cauzei.

Întrebarea 1: Este instanța îndrituită să pună în aplicare această prevedere a legii procesuale interne și să considere procedura de comunicare a documentelor ca fiind legal îndeplinită prin simpla depunere a acestora la dosarul cauzei?

Întrebarea 2: Cum poate proceda instanța în acord cu prevederile Regulamentului European privind comunicarea sau notificarea actelor?

Notificarea sau comunicarea actelor

III. Studiu de caz II

Dl. Who a introdus o acțiune în răspundere contractuală la instanța Statului Membru 1. Cererea urmează a fi comunicată pârâtului, care locuiește în Statul Membru 2. În Statul Membru 1, comunicarea actelor procedurale se face prin intermediul instanței. Reclamantul solicită instanței să trimită pârâtului, prin poștă, acțiunea formulată în limba Statului Membru 1, netradusă, întrucât această modalitate este cea mai rapidă și economică. Potrivit susținerilor reclamantului, pârâtul cunoaște limba Statului Membru 1.

Întrebarea 1: În ce fel sunt apărate drepturile și interesele pârâtului?

Întrebarea 2: În ce fel ar trebui să procedeze instanța în situația în care pârâtul nu a fost informat cu privire la dreptul său de a refuza primirea documentelor?

Întrebarea 3: Pârâtul, în vârstă de 30 de ani, refuză să primească înscrisurile. Care sunt consecințele juridice în situația în care toate negocierile contractuale s-au desfășurat în limba Statului Membru 1 și dacă pârâtul și-a petrecut 10 ani din viață (de la vârsta de 8 la cea de 18 ani) în acest Stat Membru ?

Întrebarea 4: Pârâtul refuză primirea înscrisurilor. Care sunt consecințele legale, în situația în care instanța nu reține că pârâtul ar cunoaște limba Statului Membru 1? Acțiunea constă în cererea propriu-zisă și un set de documente contractuale (anexe).

Întrebarea 5: Reclamantul a introdus acțiunea doar cu câteva zile înainte de a interveni prescripția dreptului la acțiune. La 1 februarie, pârâtului i s-a comunicat cererea, dar a refuzat să o primească. La 3 martie, pârâtul a primit o traducere a cererii. La ce moment se consideră comunicată cererea în vederea calculării termenului de prescripție?

IV. Studiu de caz III

O instanță a Statului Membru 1 trebuie să comunice un document pârâtului, care locuiește în Statul Membru 2. Instanța dispune comunicarea actului prin poștă, însă la dosar nu se restituie confirmarea de primire. Cu toate acestea, oficiul poștal confirmă că scrisoarea a fost predată dlui Why la adresa pârâtului. Dl. Why este fratele în vârstă de 34 de ani al pârâtului și și-a petrecut sărbătorile la locuința acestuia.

Întrebări: Este procedura de comunicare legal îndeplinită în concordanță cu prevederile Regulamentului pentru comunicarea sau notificarea actelor? Ar permite Regulamentul judecata în lipsă în cazul în care pârâtul nu s-ar prezenta la niciun termen de judecată?

V. Studiu de caz IV

În temeiul legii procesuale a Statului Membru 1, reclamantul are obligația de a comunica cererea, prin intermediul unui executor judecătoresc. Pârâtul locuiește în Statul Membru 2, în care se aplică aceeași regulă procesuală.

Întrebare: Poate reclamantul să contacteze direct un executor judecătoresc din Statul Membru 2 în vederea comunicării acțiunii?

B. Sugestii metodologice

I. Idei generale și teme principale

Scopul acestui modul de training este de a familiariza personalul instanțelor din Statele Membre cu regulile europene referitoare la comunicarea și notificarea documentelor în străinătate.

Următoarele aspecte reprezintă temele principale:

1. Aria de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului.²
2. Structura generală a Regulamentului pentru notificarea sau comunicarea actelor.
3. Relația dintre Regulamentul pentru notificarea sau comunicarea actelor și legile procesuale interne ale Statelor Membre.
4. Abordarea flexibilă a Regulamentului pentru notificarea sau comunicarea actelor constând în diferite modalități de comunicare a actelor în străinătate; relația dintre aceste modalități.
5. Apărarea drepturilor destinatarului.
7. Detalii administrative: Cum ar trebui să procedeze autoritățile naționale? În ce situație s-ar impune trimiterea unei solicitări către un alt Stat Membru de către o autoritate națională? Unde poate găsi autoritatea națională versiunea electronică a formularelor necesare pentru înaintarea unei solicitări sau a răspunsului la o solicitare? Ce limbă urmează a fi folosită? Unde poate găsi autoritatea națională sau un petent particular instituția către care trebuie trimisă solicitarea în vederea comunicării documentelor?

---

² Jurnalul oficial al Uniunii Europene, 10/12/2007, L 324/79:
<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX%3A32007R1393>.

II. Grupuri de lucru și structura seminarului

Sesiunea de lucru va începe cu prezentarea introductivă având ca obiect principalele trăsături ale Regulamentului pentru notificarea sau comunicarea actelor. Prezentarea, cu o durată de aproximativ 60 de minute, ar trebui să includă discutarea Situației premise și a Studiului de caz I cu întregul grup. După discutarea celor două întrebări pe care le presupune Studiul de caz I, formatorul ar trebui să treacă la exercițiile interactive (vezi pagina 10). Rezolvarea acestor exerciții cu întregul grup prezintă avantajul de a necesita un singur echipament electronic conectat la internet – dacă organizatorul seminarului este în măsură să pună la dispoziția participanților mai multe astfel de echipamente, această variantă ar fi, desigur, de preferat.

Aproximativ 30 de minute ar trebui dedicate rezolvării exercițiilor și discuțiilor pe marginea experiențelor în domeniu ale participanților. După 90 de minute, se recomandă luarea unei scurte pauze. Pentru rezolvarea celorlalte studii de caz (de la II la IV), participanții ar trebui împărțiți în grupuri de lucru a câte 6-8 persoane, având la dispoziție un interval de 60 de minute pentru a parcurge toate întrebările și exercițiile. Soluțiile și eventualele întrebări urmează a fi discutate cu tot grupul (aprox. 45 minute).

Creionarea, de către formator, a distincției dintre perspectiva agenției de transmitere și cea a agenției de primire s-ar putea dovedi a fi deosebit de utilă participanților.

III. Material suplimentar

Poate fi utilă întocmirea unui rezumat al elementelor cheie ale fiecărei soluții, sub forma unei prezentări PowerPoint, și a unei liste de lecturi recomandate în domeniu, în limba în care de desfășoară seminarul.

În orice caz, toți participanții trebuie să aibe la dispoziție Regulamentul pentru notificarea sau comunicarea actelor. Experiența anterioară demonstrează că participanții care nu sunt familiarizați cu instrumentul de lucru îi înțeleg mult mai repede structura și conținutul dacă primesc o copie a acestuia.

IV. Evoluții recente

În mai 2018, Comisia a înaintat propunerea de modificare a Regulamentului pentru notificarea sau comunicarea actelor (Propunerea pentru adoptarea unui Regulament al Parlamentului European și al Consiliului pentru completarea Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului privind notificarea sau comunicarea

Notificarea sau comunicarea actelor

în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor), COM (2018) 379³.

Această propunere are ca scop eficientizarea activității de notificare sau comunicare în străinătate a actelor, în primul rând prin folosirea mijloacelor moderne de comunicare. În plus, propunerea are ca scop clarificarea relației dintre Regulament și legile interne ale Statelor Membre. Prima prezentare a propunerii a avut loc în Parlamentul European la data de 13 februarie 2019.

---

³ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?qid=1553465200066&uri=CELEX:52018PC0379>.

C. Soluții

I. Situația premisă

În materia notificării sau comunicării actelor în context transfrontalier, legislatorul european a adoptat primul Regulament privind comunicarea în anul 2000 (nr. 1348/2000).⁴ În 2007, legislatorul a înlocuit acest act normativ cu Regulamentul pentru notificarea sau comunicarea actelor nr. 1393/2007, care a se aplică începând cu 13 noiembrie 2008. Art. 1 al regulamentelor le limitează aria de aplicare la situațiile care includ elemente de extraneitate și care pot apărea între Statele Membre ale Uniunii Europene, cu excepția Danemarcei. Potrivit considerentului nr. 18 al regulamentului inițial și considerentului nr. 29 al noului Regulament în materie: ”Danemarca, în acord cu prevederile art. 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat Tratatului Uniunii Europene și Tratatului privind stabilirea Comunității Europene, nu participă la adoptarea acestui Regulament, și, pe cale de consecință, acesta nu i se aplică și nu este ținută de prevederile sale [...]”.⁵

Aceste texte pot fi, însă, înșelătoare. În urma unui acord încheiat între Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei având ca obiect comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială și ca urmare a unei notificări suplimentare adresată Danemarcei, Regulamentul pentru notificarea sau comunicarea actelor se aplică și relațiilor dintre aceasta și celelalte State Membre ale Uniunii Europene.

Situația Irlandei este tratată în considerentul 28: ”În acord cu art. 3 al Protocolului privind poziția Marii Britanii și Irlandei, anexat Tratatului Uniunii Europene și Tratatului pentru stabilirea Comunității Europene, Marea Britanie și Irlanda participă la adoptarea și aplicarea acestui Regulament”.

Nu există niciun regim special pentru alte State Membre. Toate sunt supuse regulamentelor adoptate de legislatorul european în domeniul cooperării judiciare în materie civilă. Astfel, în cele ce urmează, termenul de ”Stat Membru” nu exclude Danemarca, ci – în contrast cu formularea întâlnită în art.1 alin. 3 din Regulamentul pentru notificarea sau comunicarea actelor – are semnificația tuturor Statelor Membre ale Uniunii Europene. Termenul ”Regulamentul pentru notificare” se referă la Regulamentul nr. 1393/2007.

---

⁴ Jurnalul oficial al Uniunii Europene , 30/6/2000, L 160/37: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=celex:32000R1348>.

⁵ Formularea noului Regulament pentru notificarea sau comunicarea actelor; pentru context, cf. Tratatului de la Amsterdam, pagina 101 (https://europa.eu/european-union/law/treaties_en); ca urmare a protocolului privind poziția Danemarcei, aceasta nu este ținută de regulamentele adoptate în material cooperării judiciare în materie civilă. În consecință, Danemarca nu este ținută nici de Regulamentul nr. 1348/2000 și succesorul său, Regulamentul nr. 1393/2007. Pentru poziția Danemarcei după Tratatul de la Lisabona, cf. protocolului nr. 22 la Tratatul de Funcționare a Uniunii Europene: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A12012E%2FPRO%2F22>.

II. Studiu de caz I

Întrebarea 1:

Această întrebare privește natura Regulamentului pentru comunicare: este el un instrument cu caracter exclusiv, sau este un instrument cu caracter complementar, pe care instanțele îl pot aplica în vederea eficientizării procedurii? Dacă Regulamentul are o natură complementară, instanțele naționale ar fi libere să opteze, pentru comunicarea documentelor în străinătate, între prevederile Regulamentului și cele ale propriei legi procesuale. Art. 1 din Regulament, care definește domeniul de aplicare, arată că Regulamentul ”se aplică în materie civilă sau comercială în cazul în care un act judiciar sau extrajudiciar trebuie să fie transmis dintr-un stat membru în altul pentru a fi notificat sau comunicat.”

Formularea textului nu este foarte clară întrucât nu se referă la situația în care un document trebuie să fie transmis de la un Stat Membru către altul. Astfel, art. 1 lasă loc unei interpretări în care se face trimitere la legea procesuală internă a Statelor Membre pentru a determina dacă documentul trebuie transmis unui alt Stat Membru ori dacă respectiva comunicare poate fi făcută în statul în care se derulează litigiul, spre exemplu, prin depunerea înscrisului la dosarul cauzei.

Analiza obiectivelor Regulamentului pentru notificare poate fi lămuritoare în acest sens: Regulamentul a fost adoptat având dublul obiectiv al eficientizării procedurilor și al garantării unui minim standard de protecție a destinatarului. Aceasta rezultă cu claritate din existența art. 19 din Regulament referitor la minimele condiții care trebuie îndeplinite pentru judecata în lipsă. Protecția pârâților realizată prin intermediul acestui text normativ ar fi nesocotită dacă Statele Membre ar putea decide, în temeiul legilor procesuale interne, în ce circumstanțe urmează a fi aplicat Regulamentul. De aceea, spre deosebire de Regulamentul pentru obținerea de probe, se impune concluzia calificării Regulamentului pentru notificarea sau comunicarea actelor ca fiind un instrument cu caracter exclusiv, pe care autoritățile naționale sunt obligate să îl aplice în situația în care destinatarul locuiește în străinătate. Curtea Europeană de Justiție a avut, deja, prilejul să clarifice aceste aspecte, după cum urmează:

CJEU Dosar C-325/11, Alder, EU:C:2012:824

„Rezultă din interpretarea sistematică a regulamentului în discuție, că acesta cuprinde prevederi referitor la doar două situații în care comunicarea unui document judiciar între State Membre se înscriu în afara ariei sale de aplicare și anume, (i) când domiciliul sau reședința destinatarului sunt necunoscute și (ii) când persoana a numit un reprezentant în Statul Membru în care se derulează litigiul . În alte situații, astfel cum și Avocatul General a observat la punctul 49 al Opiniei sale, când persoana căreia trebuie să i se comunice documentul locuiește în străinătate, comunicarea urmează să se facă potrivit Regulamentului

Notificarea sau comunicarea actelor

nr. 1393/2007, urmând, în mod obligatoriu, modalitățile prevăzute de acest text normativ, astfel cum au fost ele statuate în art. 1 alin. 1 și următoarele.”

Rezultă din această hotărâre că, în speța de față, instanța nu va putea proceda la comunicarea documentului prin simpla lui depunere la dosarul cauzei, fiind nevoită să aleagă una dintre modalitățile puse la dispoziție de Regulamentul pentru notificare.

Informații referitoare la propunerea Comisiei de a modifica Regulamentul pentru notificarea sau comunicarea actelor

Comisia propune introducerea art. 7a, cu următorul text:

”Obligația de a alege un reprezentant împuternicit cu primirea actelor în Statul Membru în care se desfășoară litigiul

1. când actul de sesizare a instanței a fost deja comunicat pârâtului, legea Statului Membru în care se desfășoară litigiul ar putea impune părților domiciliatăe în alte State Membre, obligația de a-și numi, în statul unde se derulează procesul, un reprezentant căruia să-i fie comunicate documentele referitoare la acesta.

2. Când o parte nu-și îndeplinește obligația de a-și numi un reprezentant în acord cu prevederile alin. 1 și nici nu și-a exprimat în mod expres consimțământul în vederea unei notificări sau comunicări electronice, conform literei b a art. 15a, se poate folosi orice metodă de notificare sau comunicare a actelor permisă de legea Statului Membru în care se desfășoară litigiul, cu condiția ca partea să fi fost informată cu privire la această consecință a neîndeplinirii obligației.

În situația adoptării acestei propuneri, noua prevedere ar schimba răspunsul la întrebarea 1 din studiul de caz I.

Întrebarea 2: Regulamentul pentru notificarea actelor pune la dispoziție mai multe modalități de comunicare. În secțiunea 1, Regulamentul stabilește regulile de urmat în cazul unei cereri de notificare sau comunicare adresată autorității competente a Statului Membru în care urmează să fie comunicat documentul. Aceasta este modalitatea clasică de asistență judiciară între Statele Membre. În această ipoteză, agenția de primire trebuie să facă notificarea în acord cu propria sa lege internă (cf. art. 7 din Regulament).

În secțiunea 2, Regulamentul pune la dispoziție metode alternative, în principal comunicarea prin serviciul poștal conform art. 14. În această ipoteză, instanța Statului Membru 1 poate pune în vedere acoperirea costului comunicării realizate în străinătate prin scrisoare cu confirmare de primire sau printr-o modalitate echivalentă.

Regulamentul însuși nu stabilește o ierarhie între diferitele metode de comunicare. Autoritățile naționale vor decide, în funcție de circumstanțele cauzei și în acord cu legea procesuală internă, ce metodă de comunicare vor alege. Pentru o comunicare ce se dorește a fi, în același timp, rapidă și efectivă în cel mai înalt grad, se poate opta pentru combinarea

Notificarea sau comunicarea actelor

comunicării prin serviciul poștal direct în temeiul art. 14 cu o solicitare de notificare în baza art. 1 din Regulament.

CJEU Dosar C-325/11, Alder, EU:C:2012:824

”Regulamentul nr. 1393/2007 prevede, la Secțiunea 2, și alte modalități de transmitere, fără a impune o ierarhie a acestora (cauza C473/04 *Plumex* 2006 ECR I-1417, alin.19-22), cum ar fi comunicarea prin cale consulară sau diplomatică sau prin intermediul agenților diplomatici sau consulari, prin intermediul poștei sau chiar direct prin intermediul funcționarilor judiciari, al autorităților sau al altor persoane competente din Statul Membru de primire”

Exercises:

(1) Identificați agenția de primire competentă în situația în care documentul trebuie comunicat unei persoane aflată în Germania, Swisttal, cod poștal 53913

=> Consultați portalul european e-justice

https://beta.e-justice.europa.eu/373/EN/serving_documents

Răspuns:

Amtsgericht Rheinbach, Schweigelstraße 30; 53359 Rheinbach

Telefon: +49 2226 801-0; Fax: +49 2226 801-422;

Email: poststelle@ag-rheinbach.nrw.de

(2) Găsiți formularul corect ce urmează a fi utilizat pentru înaintarea unei cereri de comunicare și completați-l cu informațiile referitoare la agenția de primire; ce limbă urmează a fi folosită?

=> Citiți art. 4 al Regulamentului pentru notificarea actelor

=> Consultați portalul european e-justice

https://beta.e-justice.europa.eu/373/EN/serving_documents

Răspuns:

Formularul de la Anexa I; punctul 2; Germania acceptă cereri formulate în limbile germană și engleză.

Notă pentru formatori: Ar putea fi interesantă analizarea acestei spețe în varianta în care documentul trebuie trimis în țara în care se desfășoară seminarul.

(3) Cum ar trebui trimis formularul instanței solicitate?

=> Citiți art. 2 alin. 4 al Regulamentului pentru notificarea actelor

=> Parcurgeți informațiile puse la dispoziție de Germania la următoarea adresă:

https://beta.e-justice.europa.eu/373/EN/serving_documents

Răspuns: Germania acceptă comunicările prin servicii de curierat și prin fax. Pentru comunicări ulterioare informale, e-mail-ul și telefonul sunt mijloace, de asemenea, acceptate.

Notificarea sau comunicarea actelor

Notă pentru formatori: Ar putea fi interesantă analizarea acestei spețe în varianta în care documentul trebuie trimis în țara în care se desfășoară seminarul.

(4) Cum va proceda agenția de primire?

=> Citiți art. 6 și 7 ale Regulamentului pentru notificarea actelor și consultați

https://beta.e-justice.europa.eu/373/EN/serving_documents

Răspuns: Agenția de primire trebuie să trimită o confirmare de primire utilizând formularul tip prevăzut în anexa I, în termen de 7 zile și să solicite informații suplimentare, atunci când este cazul. Dacă nu este nevoie de informații suplimentare pentru efectuarea comunicării, agenția de primire va proceda la efectuarea acesteia într-un termen de 1 lună, conform regulilor procesuale ale legii sale interne (legea procesuală a statului solicitat)

III. Studiu de caz II

Întrebarea 1: Articolul 8 al Regulamentului îi dă dreptul destinatarului să refuze primirea comunicării, dacă documentele sunt redactate în altă limbă decât cea oficială a statului solicitat sau una pe care destinatarul o cunoaște, și nu este atașată nicio traducere a documentelor, într-una dintre aceste limbi. Destinatarul trebuie informat cu privire la dreptul de a refuza primirea comunicării. Autoritatea națională responsabilă cu informarea este obligată să folosească anexa II a Regulamentului. Acest mecanism se aplică și comunicării directe a documentelor, făcută prin serviciul poștal, conform art. 8 alin. 4 din Regulament.

Întrebarea 2: Regulamentul nu abordează în mod direct situația în care destinatarul nu a fost informat cu privire la dreptul de a refuza primirea documentelor. Cu toate acestea, art. 8 alin. 3 arată care sunt consecințele în cazul în care documentele nu sunt însoțite de o traducere în înțelesul art. 8 alin. 1. Articolul 8 alin. 3 statuează că lipsa traducerii nu are consecința invalidării comunicării, ci constituie un viciu de procedură care poate fi remediat prin trimiterea unei traduceri. Tot astfel, lipsa informării cu privire la dreptul de a refuza acceptarea documentelor poate fi remediată prin trimiterea acestor informații destinatarului. În acest scop, va fi folosit formularul de la anexa II. Acesta va fi comunicat destinatarului printr-una dintre metodele puse la dispoziție de către Regulament. Curtea Europeană de Justiție a identificat această soluție în cuprinsul a două hotărâri.

CJUE cauza Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603

“[...] în ceea ce privește consecințele refuzului destinatarului unui act de a-l primi pentru motivul că actul respectiv nu a fost însoțit de o traducere într-o limbă pe care o înțelege sau în limba oficială a statului membru de destinație, Curtea a considerat deja, în legătură cu Regulamentul nr. 1348/2000, care a precedat Regulamentul nr. 1393/2007, că nu trebuia să se pronunțe nulitatea procedurii, ci să se permită expeditorului, în schimb, să remedieze lipsa

Notificarea sau comunicarea actelor

documentului necesar prin trimiterea traducerii solicitate (a se vedea în acest sens Hotărârea Leffler, C-443/03, EU:C:2005:665, punctele 38 și 53).

Regulamentul nr. 1393/2007 a consacrat în prezent acest principiu la articolul 8 alineatul (3) din acesta.

Or, o soluție similară trebuie reținută în ipoteza în care agenția de primire a omis să transmită destinatarului unui act formularul tip prevăzut în anexa II la acest din urmă regulament.

Astfel, omisiunea de a transmite formularul tip menționat și refuzul de a primi un act pentru lipsa unei traduceri corespunzătoare sunt strâns legate întrucât, în aceste două situații, se poate aduce atingere exercitării de către destinatarul unui asemenea act a dreptului său de a refuza primirea actului în cauză.

Rezultă, așadar, că este adecvat să se considere că în aceste două situații trebuie să se aplice consecințe juridice identice..“

CJUE cauza Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157

“ Deși cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 16 septembrie 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603), precum și cauza în care s-a dat Ordonanța din 28 aprilie 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316), priveau o procedură de notificare sau de comunicare a unui act în temeiul secțiunii 1 din capitolul II din Regulamentul nr. 1393/2007 referitoare la transmiterea actului prin intermediul agențiilor de transmitere și al agențiilor de primire desemnate de statele membre, nu este mai puțin adevărat că, astfel cum reiese explicit din modul de redactare a articolului 8 alineatul (4) din acest regulament, aceleași reguli sunt valabile pentru mijloacele de notificare sau de comunicare a actelor judiciare menționate în secțiunea 2 din același capitol.”

Chestiunea calificării comunicării ca fiind invalidă sau doar efectuoasă prezintă influență cu privire la data îndeplinirii procedurii (cf. Art. 8(3) din Reg. privind comunicarea și răspunsului la întrebarea 5).

Întrebarea 3: Instanța în fața căreia se desfășoară procedura trebuie să analizeze dacă acest refuz este sau nu justificat. Standardul care trebuie aplicat este prevăzut în art.8 din Regulament. Refuzul nu este justificat dacă destinatarul a fost în măsură să înțeleagă limba în care a fost comunicat documentul. În vederea evaluării competenței lingvistice a destinatarului, instanța trebuie să ia în considerare toate circumstanțele din speța concretă. Conform jurisprudenței Curții de Justiție sarcina probei competențelor lingvistice ale destinatarului revine persoanei care a solicitat comunicarea (reclamantului). Mijloacele de probă circumstanțiale sunt admisibile.

CJUE cauza Ingenieurbüro Weiss, C-14/07, EU:C:2008:264

Notificarea sau comunicarea actelor

“ Pentru a stabili dacă destinatarul unui act notificat sau comunicat înțelege limba statului membru de origine în care este redactat actul, instanța trebuie să examineze ansamblul indiciilor prezentate de reclamantă în acest scop.”

În speța de față, destinatarul a locuit timp de 10 ani – de la vârsta de 8 ani până la vârsta de 18 ani – în Statul Membru 1, în care limba oficială este limba în care au fost redactate documentele. Se poate prezuma că, îndeobște, un copil învață limba oficială a statului unde urmează cursurile școlare timp de 10 ani. Această prezumție este susținută de faptul că negocierile contractuale s-au desfășurat în limba oficială a Statului Membru 1. În raport cu acest istoric, tribunalul ar putea considera că destinatarul a fost capabil să înțeleagă limba în care au fost redactate documentele. Ca urmare, refuzul de a le accepta a fost nejustificat. Consecințele acestei situații nu sunt guvernate de către dispozițiile Regulamentului, ci de către normele de procedură civilă ale forului.

Notă către formatori: S-ar putea pune în discuție consecințele juridice prevăzute de legea națională a Statului Membru unde se desfășoară seminarul.

Întrebarea 4: Dacă instanța nu este convinsă că destinatarul are posibilitatea să înțeleagă limba în care este redactată cererea, instanța trebuie să îi comunice părâtului o traducere. Articolul 8(3) din Regulamentul privind Comunicarea prevede cu claritate că respectiva comunicare nu este nevalidă în cazul refuzului destinatarului de a primi documentele – chiar dacă respectivul refuz este justificat. Ca urmare, comunicarea respectivelor acte trebuie completată printr-o traducere într-o limbă pe care destinatarul o înțelege sau în limba oficială a Statului de destinație. Dacă cererea conține atât documentul principal, cât și o serie de anexe se pune problema dacă trebuie tradus fiecare document în parte sau este suficientă doar traducerea documentului principal.

CJUE cauza Ingenieurbüro Weiss, C-14/07, EU:C:2008:264

“ Având în vedere toate aceste considerente, noțiunea „act de notificat sau de comunicat”, avută în vedere la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1348/2000, atunci când acesta este un act de sesizare a instanței, trebuie interpretată în sensul că desemnează actul sau actele a căror notificare sau comunicare către părât, efectuată în timp util, dă posibilitatea acestuia să își invoce drepturile în cadrul unei proceduri judiciare în statul de origine. Un astfel de act trebuie să permită să se identifice în mod cert cel puțin obiectul și cauza cererii, precum și invitația de a se prezenta în fața unei instanțe sau, după natura procedurii în curs, posibilitatea de a exercita o cale de atac în fața unei instanțe. Documentele care îndeplinesc exclusiv o funcție probatorie și nu sunt indispensabile pentru înțelegerea obiectului și a cauzei cererii nu fac parte din actul de sesizare a instanței în sensul Regulamentului nr. 1348/2000.”

Notificarea sau comunicarea actelor

Prin urmare, instanța trebuie să decidă pe baza circumstanțelor particulare ale cauzei dacă pentru protejarea drepturilor destinatarului este suficientă traducerea documentului principal sau, dimpotrivă, toate sau cel puțin o parte a documentelor anexate trebuie să fie deasemenea traduse.

Întrebarea 5: Article 8(3) preve în mod clar că lipăsa traducerii nu lipsește de validitate procedura de comunicare, ci constituie un viciu de procedură care poate fi acoperit. În consecință, dacă acest viciu este remediat, data comunicării actului neînsoțit de traducere este data relevantă pentru calcularea termenelor de prescripție prevăzute de legea forului.

IV. Studiul de caz III

Articolul 14 din Regulamentul privind Comunicarea nu statuează expres dacă, în cazul comunicării unor documente prin serviciile postale, acestea trebuie înmânate destinatarului personal sau dacă este suficient să fie înmânate unei persoane care locuiește la locuința destinatarului. Articolul 19(1) privind judecata în lipsă statuează că instanțele nu pot pronunța o hotărâre în lipsă fără a verifica dacă, în situația comunicării prin serviciile postale, ”documentul a fost efectiv livrat destinatarului sau la reședința sa (...)”. Aceasta înseamnă că Regulamentul nu impune ca documentele să fie transmise destinatarului în persoană. Rezultă totuși că este decisiv ca respectiva comunicare să fi fost făcută la reședința destinatarului.

CJUE cauza Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157

“ (...) din articolul 19 alineatul (1) litera (b) din același regulament se poate deduce că actul de notificat sau de comunicat poate fi remis nu numai personal destinatarului, ci și, în absența sa, unei persoane care se află la locul său de reședință. În practică, o remitere în mâini proprii părâtului nu este astfel întotdeauna posibilă. Regulamentul nr. 1393/2007 nu exclude, prin urmare, că, în anumite împrejurări, un terț poate să primească actul în cauză. (...)

În aceste condiții, deși o terță persoană poate primi în mod valabil un act judiciar în numele și pe seama destinatarului, această posibilitate trebuie însă să fie rezervată unor ipoteze clar delimitate, pentru a asigura în cea mai mare măsură respectarea dreptului la apărare al destinatarului menționat. În consecință, noțiunea „reședință”, în sensul Regulamentului nr. 1393/2007, trebuie înțeleasă ca vizând locul în care destinatarul actului locuiește și își are reședința în mod obișnuit.

În plus, așa cum prevede articolul 14 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 805/2004 în ceea ce privește notificarea sau comunicarea unui act de sesizare a instanței în materie de creanțe necontestate, posibilitatea unui terț de a primi un act judiciar în locul destinatarului său nu se poate aplica decât în cazul persoanelor adulte care se află în interiorul reședinței destinatarului, fie că este vorba despre membri ai familiei sale care locuiesc la aceeași adresă ca el sau despre persoane angajate de el la această adresă.

Notificarea sau comunicarea actelor

Rezultă din această decizie că, în speța de față, comunicarea poate fi efectuată prin înmânarea scrisorii către fratele destinatarului, care locuiește în casa acestuia. Rămâne însă problematică că instanța nu a primit dovada comunicării semnată de fratele destinatarului. Ca urmare, se pune întrebarea dacă este suficientă confirmarea serviciului poștal privind faptul că scrisoarea a fost înmănată fratelui destinatarului care se afla în casa acestuia. Cum articolul 14 prevede că dovada de comunicare poate fi înlocuită printr-un act echivalent, răspunsul este: da. Totuși, este important ca serviciul poștal să fi înregistrat toate informațiile care s-ar fi regăsit și pe dovada de comunicare, respectiv semnătura persoanei care a primit scrisoarea.

CJUE cauza Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157

„Cu toate acestea, așa cum reiese din modul de redactare însuși a articolului 14 din Regulamentul nr. 1393/2007, o notificare sau o comunicare prin intermediul serviciilor de curierat nu trebuie să fie în mod necesar efectuată printr-o scrisoare recomandată cu confirmare de primire. Astfel, dispoziția menționată precizează că o asemenea notificare sau comunicare se poate efectua și prin „echivalentul” unei scrisori recomandate cu confirmare de primire. Pentru a determina sensul și sfera de aplicare ale termenului „echivalentul”, în sensul respectivului articol 14, trebuie precizat că din finalitatea dispoziției menționate, astfel cum este descrisă la punctele 75-77 din prezenta hotărâre, rezultă că poate fi calificat drept „echivalent” orice mijloc de notificare sau de comunicare a unui act judiciar, și de probă a acesteia, care oferă garanții comparabile cu cele ale unei trimiteri prin poștă prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.“

V. Studiu de caz IV

În cazul de față, articolul 15 din Regulamentul privind Comunicarea permite reclamantului să contacteze executorul judecătoresc competent din Statul Membru 2 pentru a obține comunicarea documentului de deschidere a procedurilor judiciare. Totuși, trebuie menționat că art.15 nu instituie această posibilitate pentru toate Statele Membre. Aplicarea art.15 depinde de legea națională a a Statului Membru unde urmează a fi efectuată comunicarea. Doar dacă legea internă prevede posibilitatea comunicării directe a actelor de procedură prin organe oficiale sau alte persoane competente, art.15 poate fi aplicat.

Exercițiu:

Identificați autoritatea competentă, dacă pârâtul este domiciliat în Franța, 37042 Tours.

=> Consultați https://beta.e-justice.europa.eu/373/EN/serving_documents

Veți fi redirecționați către <http://cnhj.huissier-justice.fr/Annuaire.aspx> unde, după introducerea codului poștal 37042, va fi afișată o listă a executorilor judecătorești competenți.

D. Anexă

Comunicarea actelor – Studii de caz⁶

I. Situația premisă

O instanță germană trebuie să comunice un înscris către trei persoane: A, care trăiește în Irlanda, B, care domiciliază în Danemarca și C, care trăiește în Polonia.

Întrebare: Există vreun instrument transnațional care poate fi folosit în această situație?

II. Studiu de caz I

O instanță din Statul Membru 1 trebuie să comunice un înscris pârâtului, care trăiește în Statul Membru 2. La debutul procesului, cererea introductivă a fost în mod legal comunicată pârâtului, iar instanța i-a pus în vedere acestuia să-și aleagă un reprezentant cu sediul sau domiciliul în Statul Membru 1, împuternicit să primească actele procedurale în numele pârâtului. Pârâtul nu a dat curs acestei obligații. În consecință, instanța intenționează să pună în aplicare prevederile legii procesuale interne, care îi permit să se abțină de la orice comunicare efectivă a înscrisurilor dacă pârâtul aflat în străinătate nu a indicat adresa unui reprezentant în statul în care se desfășoară litigiul. Potrivit acestei reguli de procedură, instanța va putea considera procedura de comunicare ca legal îndeplinită prin simpla depunere a înscrisurilor la dosarul cauzei.

Întrebarea 1: Este instanța îndrituită să pună în aplicare această prevedere a legii procesuale interne și să considere procedura de comunicare a documentelor ca fiind legal îndeplinită prin simpla depunere a acestora la dosarul cauzei?

Întrebarea 2: Cum poate proceda instanța în acord cu prevederile Regulamentului European privind comunicarea sau notificarea actelor?

Exerciții:

(1) Identificați agenția de primire competentă într-o cauză în care un act trebuie comunicat unei persoane situate în Germania, Swisttal, cod poștal 53913

---

⁶ Elaborate de Prof. Dr. Stefan Huber în cadrul proiectului “Better applying European cross-border procedures: legal and language training for court staff in Europe”, Grant Agreement number: 806998.

Notificarea sau comunicarea actelor

(2) Identificați formularul care trebuie folosit pentru a formula o cerere de îndeplinire a unui act de procedură și completați informațiile cu privire la agenția de primire. Ce limbă trebuie folosită?

(3) Cum trebuie trimis formularul către instanța solicitată (agenția de primire)?

(4) Cum ar trebui să reacționeze agenția de primire?

III. Studiu de caz II

DI. Who a introdus o acțiune în răspundere contractuală la instanța Statului Membru 1. Cererea urmează a fi comunicată pârâtului, care locuiește în Statul Membru 2. În Statul Membru 1, comunicarea actelor procedurale se face prin intermediul instanței. Reclamantul solicită instanței să trimită pârâtului, prin poștă, acțiunea formulată în limba Statului Membru 1, netradusă, întrucât această modalitate este cea mai rapidă și economică. Potrivit susținerilor reclamantului, pârâtul cunoaște limba Statului Membru 1.

Întrebarea 1: În ce fel sunt apărute drepturile și interesele pârâtului?

Întrebarea 2: În ce fel ar trebui să procedeze instanța în situația în care pârâtul nu a fost informat cu privire la dreptul său de a refuza primirea documentelor?

Întrebarea 3: Pârâtul, în vârstă de 30 de ani, refuză să primească înscrisurile. Care sunt consecințele juridice în situația în care toate negocierile contractuale s-au desfășurat în limba Statului Membru 1 și dacă pârâtul și-a petrecut 10 ani din viață (de la vârsta de 8 la cea de 18 ani) în acest Stat Membru ?

Întrebarea 4: Pârâtul refuză primirea înscrisurilor. Care sunt consecințele legale, în situația în care instanța nu reține că pârâtul ar cunoaște limba Statului Membru 1? Acțiunea constă în cererea propriu-zisă și un set de documente contractuale (anexe).

Întrebarea 5: Reclamantul a introdus acțiunea doar cu câteva zile înainte de a interveni prescripția dreptului la acțiune. La 1 februarie, pârâtului i s-a comunicat cererea, dar a refuzat să o primească. La 3 martie, pârâtul a primit o traducere a cererii. La ce moment se consideră comunicată cererea în vederea calculării termenului de prescripție?

IV. Studiu de caz III

O instanță a Statului Membru 1 trebuie să comunice un document pârâtului, care locuiește în Statul Membru 2. Instanța dispune comunicarea actului prin poștă, însă la dosar nu se restituie confirmarea de primire. Cu toate acestea, oficiul poștal confirmă că scrisoarea a fost predată dlui Why la adresa pârâtului. Dl. Why este fratele în vârstă de 34 de ani al pârâtului și și-a petrecut sărbătorile la locuința acestuia.

Întrebări: Este procedura de comunicare legal îndeplinită în concordanță cu prevederile Regulamentului pentru comunicarea sau notificarea actelor? Ar permite Regulamentul judecata în lipsă în cazul în care pârâtul nu s-ar prezenta la niciun termen de judecată?

V. Studiu de caz IV

În temeiul legii procesuale a Statului Membru 1, reclamantul are obligația de a comunica cererea, prin intermediul unui executor judecătoresc. Pârâtul locuiește în Statul Membru 2, în care se aplică aceeași regulă procesuală.

Întrebare: Poate reclamantul să contacteze direct un executor judecătoresc din Statul Membru 2 în vederea comunicării acțiunii?

<p>Exercițiu: Identificați autoritatea competentă în situația în care pârâtul este domiciliat în Franța, 37042 Tours.</p>
--